

"הצרצר והנמלה"

מחזה בחרוזים מאת יערה רשף נהור

הצגה לגילאי 3-6

שיר פתיחה- הנמלה והצרצר (חיות היער מופיעות מעל המסך)

בית ראשון:

"בין שורשי העץ חיה נמלה

סוחבת ואוגרת כל השנה

מתכננת מראש כל דקה ביום

לא עוצרת לנוח, להרהר או לחלום

פזמון:

מי מכיר את המשל הקצר?

על הנמלה והצרצר

נספר בקצרה את העלילה

אך כדי שנתחיל מההתחלה...

בית שני:

בוקר אחד הגיע לשכונה

יצור חביב עם צורה משונה

צרצר ירוק קולני ומקפץ

שיותר מכל אוהב להתלוצץ.

פזמון:

מי שמע על הנמלה והצרצר?

אם לא, עדיף מוקדם ממאוחר

נספר בקצרה את העלילה

אך כדי שנתחיל מההתחלה..."

תמונה ראשונה: קיץ

(נלי הנמלה נכנסת לבמה בקצב מהיר)

נלי: צחצוח החלונות-יש, הברקת המדפים-יש, כיבוס הווילונות-יש, גיהוץ, טאטוא, ניגוב, יש, יש יש! ועכשיו- ספירת המזון היומית (ניגשת למדפי המזון שלה ופוצחת בדקלום) חמישה תפוחי אדמה, ארבעה קישואים, אננס ושני תותים נהדרים. שש לחמניות, אורז, ביצים, ארבע עגבניות וחופן אגוזים! נשארו רק עוד שני מדפים למלא, ואהיה מוכנה ומזומנה לחורף!

(ניגשת להשקות את הגינה)

קפיץ: בוקר טוב שכנה!

נלי: בוקר טוב קפיץ, יותר נכון, צהריים טובים.

קפיץ: אף פעם לא פגשתי נמלה שכל כך אוהבת את הגינה שלה, והסתובבתי הרבה בעולם...

נלי: אתה סתם מחניף לי קפיץ, אני משקה עציצים, כמו כולם

קפיץ: לא, לא, את נמלה מיוחדת במינה. אפילו כתבתי לכבודך שיר: "נלי שכנתי היקרה, אני כה שמח שעברתי דירה, לראות את זיו פנייך כל בוקר מחדש, עושה אותי כל כך... נרגש!!!"
מה דעתך?

נלי: מקסים. אבל יש לי תחושה שאתה צריך משהו...

קפיץ: (נעלב) מה פתאום, אני לא צריך שום דבר... סתם התחשק לי לכתוב לך שיר

נלי: סתם כך, בלי שום בקשה?

@ כל הזכויות שמורות ליערה רשף נהור, השימוש בטקסט זה מותנה בחתימת חוזה

קפיץ: טוב, אולי... בקשה קטנטונת... פצפונת

נלי: ידעתי!

קפיץ: רק משהו קטן לאכול, לא אכלתי מאתמול

נלי: קפיץ, זאת הפעם הרביעית השבוע שאתה מבקש ממני אוכל. אולי תצא לשדה?

קפיץ: בחום הזה, השתגעת?! המחושים שלי עוד יכולים להישרף. בבקשה נלי, תני איזה

תפוח, בננה, עוגייה? הבטן שלי מקרקרת נורא.

נלי: אבל זאת פעם אחרונה... (נותנת לו בננה) כדאי שתתחיל לאגור מזון, קפיץ. החורף

מתקרב, אם לא שמת לב.

קפיץ: יש עוד הרבה זמן עד החורף.

נלי: רק מאתיים שמונים וארבע ימים. זה לא הרבה בכלל.

קפיץ: תראי איזה שמש יש בחוץ! יום מושלם לשחייה באגם!

נלי: קפיץ, אתה מכיר את הפתגם: מי שטורח בערב שבת, יאכל...
 קפיץ: מהמחבת?

נלי: בשבת, יאכל בשבת. אם לא תאסוף מזון עכשיו, לא יהיה לך מה לאכול בחורף.

קפיץ: עוד פעם חורף?! נמאס לי לשמוע אותך אומרת כל הזמן חורף, חורף, חורף! בואי

נעשה הסכם, אל תגידי לידי יותר את המילה – חורף

נלי: אבל...

קפיץ: לא

נלי: ואם...

קפיץ: גם לא

נלי: אז רק...

קפיץ: לא, לא ולא אני לא רוצה לשמוע שום דבר על החורף! מעכשיו אני אוסר עלייך להגיד לידי את המילה שמתחילה ב- חווו ונגמרת ב רףרף!" (זורק את הקליפה על הקרקע) מה התכניות שלך להמשך היום?

נלי: כרגיל

קפיץ: לטאטא, לנקות, לכבס...

נלי: ולסדר. (אוספת את הקליפה וזורקת לפח)

קפיץ: מתי את פנויה לבלות עם חבר?

נלי: אין לי זמן לחברים. (מוציאה סוודר מהפח) היי קפיץ, הסוודר הזה שלך?

קפיץ: הוא התכווץ בכביסה.

נלי: אתה לא עושה בו שימוש חוזר? מכין ממנו צעיף או כפפות?

קפיץ: יש לי דברים אחרים לעשות.

נלי: אכפת לך אם אני אקח אותו?

קפיץ: בבקשה, הוא בקושי עולה לי על המחוש.

נלי: תודה רבה... הוא יחמם לי את העורף כשיגיע ה... (נזכרת שאסור לה להגיד חורף

ומדגימה בפנטומימה גשם וקור)

קפיץ: מה!?

נלי: כשיגיע ה... (מדגימה באופן עוד יותר מגוחך את המילה 'חורף')

קפיץ: מה זה? ... (מחקה את התנועות של הנמלה)

נלי: נו... (מדגימה שוב 'חורף' בפנטומימה)

קפיץ: (מנסה לנחש בהתלהבות) מכונת כביסה? רעידת אדמה? זיקוקים? מסיבת ריקודים?

קר לך... את במסיבת ריקודים וקר לך! לא... את... את... בלונה פארק!!!

נלי: חורף!!

קפיץ: עוד פעם חורף?! די! נמאס לי! לא מעניין אותך שום דבר אחר?!

נלי: כמו מה? אני לא מבינה...

קפיץ: אני הולך לשחות, שלום ולהתראות!!! (יוצא ברוגז מהבמה)

נלי: מה כבר אמרתי?

(נלי ממרקת כיסא עשוי בקבוקי פלסטיק, תופרת מעיל משקיות ניילון, שותלת עציץ בקופסת

שימורים.)

שיר נמלה

"זאת אני הנמלה

אין כמוני עמלה,

ממחזרת ואגרת

אין לי שום ברירה אחרת.

לא אוכל להתעלם

ובשקט לנמנם

אומר לך מכל הלב

שהחורף מתקרר

כי זאת אני הנמלה,

אין כמוני עמלה,

חרוצה לתפארת

לא יכולה- אחרת.

איך אוכל להתעלם

ובשקט לנמנם?

זה לא שאין לי לב

רק שהחורף מתקרר."

סצנה שנייה: סתיו

(מעבר סתיו, חילוף תפאורה. קפיץ נכנס ומתיישב, מנסה לכתוב שיר "זה אני הצרצר...")

נלי: חמישה תפוחי אדמה, ארבעה קישואים, אננס ושני תותים נהדרים. שש לחמניות, אורז,

ביצים, חמש עגבניות ואגוזים. ענבים, תפוז, מיץ ממותק, תפוח ולקינח ממתק! נשאר למלא

עוד מדף אחד אחרון, ואהיה מוכנה לחורף, שיגעון! (מבחינה בקפיץ) היי קפיץ! מה אתה

אומר שנרוקן יחד את הפחים, נטאטא את העלים ואחר כך אכין לנו מרק חם וטעים? בשביל

זה יש שכנים! (יוצאת בצהלה)

קפיץ: כן בשביל זה יש... רגע, מה?! מה היא אמרה? לרוקן פחים?! לטאטא את העלים!?

לא לא לא, נראה לי שנלי קצת התבלבלה, מה היא חושבת שאני, נמלה?! אני צריך להזכיר

לה שאני צרצר, ואני זמר, אפילו די מוכשר! אני לא רוצה כל היום לעבוד, אני רוצה לשיר ולרקוד. זה בדיוק מה שאגיד לה, אני אגיד לה ש...

(קפיץ עוצם עיניים ומתחיל לשיר, תוך כדי השיר הוא רוקד, ומעיף שקיות באוויר)

שיר הצרצר

"זה אני הצרצר

חרק עליז ומאושר.

אני שוכח מהכול

כשאני רוקד ושר.

עוד אנדוד לי בעולם

ואופיע מול כולם

עד התו האחרון

אזמר במלוא... גרון!

"כי זה אני הצרצר

חרק עליז ומאושר

, אני שוכח מהכול,

כשאני רוקד ושר.

(בסוף השיר, עלים, שקיות ובקבוקים פזורים בכל עבר, קפיץ קד בהתלהבות)

נלי: קפיץ! תראה את הגינה...

קפיץ: או אה! איזו מהפכה...

נלי: קדימה, בלי להתעצל (אוספת את האשפה)

קפיץ: אני מעדיף לנוח בצל, וחוץ מזה דווקא נותן לגינה אופי מיוחד...

נלי: לא צריך טובות, אני אסדר לבד! (שולפת את הפח תחת רגלו וגורמת לו להסתחרר)

קפיץ: מה כבר יקרה אם נשאיר קצת מלוכלך?! רעידת אדמה? (מפזר את האשפה על

הרצפה) הנה תראי, כלום לא קרה.

נלי: (פאוזה, חוצה את הגינה עם הפחים) מהיום זאת הגינה שלי וזאת שלך. את הבלגן

תעשה בגינה שלך, בגינה שלי אל תדרוך בבקשה!

קפיץ: מה?

נלי: תבטיח לי שלא תדרוך.

קפיץ: אבל...

נלי: לא

קפיץ: ואם...

נלי: גם לא

קפיץ: אז רק...

נלי: לא, לא, ולא. תבטיח "הבטחה של חרק"! (מצליבה מחושים)

קפיץ: בסדר... לא אדרוך (מצליב מחושים בעצבנות)

(נלי פונה ללכת)

קפיץ: אבל מה עם המרק?

נלי: אולי מחר, היום כבר מאוחר... תאכל אגס או תמר. (יוצאת מהבמה)

קפיץ: (לעצמו) אגס או תמר... טוב, גם זה משהו... (עושה צעד ונזכר שאסור לו לדרוך בגינה של הנמלה) נלי?! נמלה?! (שתיקה) היא לא עונה... הבטחתי לא לדרוך בגינה, אבל אני רעב נורא... אין ברירה, אצטרך למצוא דרך להגיע אל הפרי מהצד שלי... (שולח יד ומנסה להגיע) עוד קצת... עוד טיפה... (מאבד שיווי משקל, נופל ומתגלגל לגינה, הופך עציצים בלי כוונה)

נלי: (מאחורי הקלעים) מה כל הרעש? (נכנסת לבמה)

קפיץ: (נעמד במהירות, כאילו מגרש איזה חיה) קישטה חיה רעה! לכי מפה! את שומעת?! הסתלקי חולדה! ואל תחזרי! אני לא אתן לך להרוס את הגינה של שכנתי!

נלי: מה קרה?!

קפיץ: חולדה לא קטנה, כמעט הרסה את הגינה.

נלי: חולדה?!

קפיץ: עם... שיניים בולטות! וציפורניים חדות!

נלי: אימאלה!

קפיץ: היו לה... קוצים מאחור! ויבלות על העור!

נלי: אבאלה!

קפיץ: קצף יצא לה מהפה, ועשן מהאוזניים, ובמקום ארבע היו לה תשע רגליים! היא שאגה כמו אריה וזחלה כמו נחש, ומלפנים היה לה ראש משולש!

נלי: באמת?

קפיץ: אני עדיין קצת נרעש.

נלי: קפיץ, אתה גיבור!

קפיץ: העיקר שהיא לא תחזור.

נלי: היא כמעט רמסה את הפרחים!

קפיץ: בשביל זה יש שכנים.

נלי: תסלח לי, התנהגתי נורא. לעולם לא אחצה שוב את הגינה. (מסירה את הגבול בין שתי

הגינות) הערב אבשל לכבודך ארוחה! הבטחתי מרק צח וטעים, נכון? אז הבטחות צריך

לקיים. כשאחזור יהיו פה ניחוחות טעימים! יום נעים! (יוצאת)

קפיץ: יום נעים... (פאזזה) נלי חושבת שגירשתי חולדה, אבל זאת הייתה סתם המצאה. היא

דואגת ומבשלת לי כמעט בכל יום, ומה אני עשיתי בשבילה? כלום! (חושב רגע) אני יודע!

למה שאני לא אבשל בשבילה ארוחה? זה רעיון נפלא! כשהיא תחזור תחכה לה הפתעה!

(מוסיקה, קפיץ יוצא מהבמה, כעבור רגע הוא חוזר לבוש סינר וכובע טבחים מחזיק קישוא)

קפיץ: יש לי קישוא! מה אפשר להכין עם קישוא אחד? אני יודע אצרך לזה עגבניות! (מביט

לכיוון מדפי המזון של הנמלה) לנלי יש הרבה עגבניות. היא לא תשים לב אם אקח עגבנייה

אחת או שתיים, מקסימים שלוש ארבע, שבע, תשע עגבניות. (מביט לצדדים) השטח פנוי...

(מתקדם על קצות האצבעות למזון של הנמלה ולוקח מצרכים) הנה, אכין סלט קישואים ומרק

עגבניות! (הולך) אבל, מה למנה עיקרית? (חוזר ולוקח עוד מצרכים) למנה עיקרית-

פשטידה כפרית! (הולך) רגע, חייבים גם קינוח.... (חוזר ולוקח) אקח רק כמה אגסים,

תפוחים, ענבים, אננס... זאת תהיה עוגת פירות מהסרטים! (הולך וחוזר) נלי גם ממש לא

תכעס אם אקח רק עוד טיפ טיפה שמן, גרגר סוכר, חצי ביצה וזהו... אני מסודר! (מוסיקה,

יוצא בידיים מלאות, כעבור רגע נכנס לבמה, עורך שולחן, מחכה בפוזת אבירית עם פרח

בפה, מוסיקה נפסקת)

נלי: (נכנסת עם מזון) זהו, אספתי מספיק מזון בשביל למלא את המדף האחרון! החורף קרב

ובא ואני מוכנה!

קפיץ: שלום לך נמלה

נלי: קפיץ! כמעט שלא זיהיתי אותך, אתה נראה כה חגיגי!

קפיץ: את מוזמנת לשולחן, האוכל בדיוק מוכן!

נלי: הכנת אוכל? אני לא מאמינה!

קפיץ: מיד תטעמי ותגלי, שזה אמתי!

נלי: (נרגשת) אף פעם עוד לא בישלו בשבילי...

קפיץ: העונג כולו שלי! מרק?

נלי: תודה רבה!

קפיץ: זאת רק המנה הראשונה, יש עוד פשטידה, סלט ועוגה לקינוח!

נלי: (נלהבת) אני לא זוכרת מתי יצא לי ככה לנוח.

נלי: (טועמת את המרק) הממ... מרק עגבניות מתוקות! היכן מצאת עגבניות מתוקות כאלה?

קפיץ: (מגמגם) ממש פה בסביבה...

נלי: (טועמת מהפשטידה) הממ... ואיזה פשטידה מלאה בכל טוב! זה בזיל או עלי כרוב?

קפיץ: גם וגם...

נלי: בשביל למצוא בזיל בטח הלכת עד לעמק?

קפיץ: (מגמגם) נהיה לי פתאום חשק...

נלי: ובשביל הכרוב טיפסת על ההר?

קפיץ: (מגמגם) הייתה קצת רוח אבל לא היה קר...

נלי: ואיזה עוגת פירות עסיסית! אננס, תותים, אגס ותפוח!

קפיץ: כן... היה לי מצב רוח

נלי: קפיץ אתה מדהים! אתה גדול! ממש טבח מוכשר!

קפיץ: (בביטול) לא... אני סתם צרצר

נלי: ואני חשבתי כל הזמן שאתה טיפוס כזה... נצלן, אבל כמה שטעיתי, טעיתי בענק! מהיום

אחשוב אחרת, "הבטחה של חרק!" (מצליבה מחושים)

קפיץ: (נעמד) טוב, אני לא יכול יותר! אני מוכרח להתוודות! אל תכעסי, היו לי כוונות טובות...

לקחתי כמה עגב... עגב...

נלי: מה? אני לא מבינה

קפיץ: אתחיל מההתחלה, החולדה זאת הייתה סתם המצאה, זה אני שכמעט הרסתי את

הגינה. ניסיתי להגיע אל האגס שבמדף, בלי לדרוך, אבל נפלתי על העציצים, איזה ברוך.

נלי: אז שיקרת לי?

קפיץ: מצטער...

נלי: אני סולחת, אבל אל תעשה את זה יותר...

קפיץ: אבל זה לא הכול...

נלי: קפיץ, זה בסדר, תסיים לאכול.

קפיץ: אני חייב לפרוק מהלב

נלי: אתה חושב שלא שמתי לב?

קפיץ: שמת לב?

נלי: שלקחת בלי לבקש רשות

קפיץ: ואת לא כועסת?

נלי: אם אכעס זאת תהיה טעות

קפיץ: (מתיישב באנחת רווחה) איזה הקלה! לרגע חשבתי שאני בצרה.

נלי: בישלת למעני ארוחה כה טעימה, ורצית שהיא תהיה חגיגית ויפה. אז קטפת פרח אחד

מהגינה. זה רק מראה איזה מין חבר! אפילו על הקישוט לא רצית לוותר!

קפיץ: אז לא שמת לב שעוד משהו חסר?

נלי: מה אמרת? אתה קצת חיוור.

קפיץ: ילדים, החום שלי עולה...

נלי: מרוב מאמץ נהיית חולה!

קפיץ: רועדות לי הברכיים...

נלי: אתה חייב לשתות מים!

(נלי יוצאת מהבמה, חולפת על פני המדפים הריקים, כעבור רגע חוזרת בבהלה)

נלי: קפיץ, ל...ל... לאן נעלמו כל ה... מ...מ... מזונות!?

קפיץ: רציתי לבשל למענך משהו קטן, להגיש לך מרק חם לשולחן. אבל מרוב התלהבות

בישלתי בלי הפסקה, ובלי לשים לב, השתמשתי בכל המזון שאגרת השנה...

נלי: (מבועתת) מה!?

קפיץ: אני מצטער! מאוד מצטער! זה לא יקרה יותר!

נלי: המדפים ריקים לגמרי! (בוכה) כל מה שאספתי, כל מה שאגרתי... לא נשאר אף לא פירור... החורף כבר בפתח... מה אעשה? (שינוי) מהיום שעברת לכאן הבאת רק צרות! זללת, בלגנת והרסת! די, נמאסת! אתה ואני לעולם לא נסתדר, אז כדאי שתסתלק מכאן ומהר! (בורחת החוצה, קפיץ זורק לפח את הארוחה שהכין, ועוזב בעצב את הגינה)

תמונה שלישית: חורף

(מעבר חורף, קפיץ רועד מקור, מנגן מנגינה עצובה במפוחית)

קפיץ: טוב להיות שוב רק אני, אני לא צריך להתחשב באף אחד מלבדי, אני יכול להרעיש בצהריים ולבזבז מים, לא צריך למחזר או להפריד אשפה, ואף אחד לא יאמר לי: "איזה בלגן, בושה וחרפה!" נמלה מרגיזה, עדיף לגור לבד מאשר לידה! מצד שני, גם אני לא הייתי מי יודע מה חבר... אז אולי רק אלך לומר לה שאני באמת מצטער? מה אתם אומרים ילדים? כן, אלך ואתנצל.

(קפיץ חוצה את הבמה, ומתחיל לנגן ליד חלונה של נלי)

קפיץ: (שר) "נלי שכנתי לשעבר, כשאני רחוק ממך ליבי נשבר, לחשוב שלא אראה אותך שוב, עושה אותי מאוד עצוב, אם נפתח דף חדש, אהיה כה נרגש!!!

נלי: (פותחת את החלון, סורגת צעיף) שלום קפיץ...

קפיץ: (רועד מקור) ש... שלום נלי...

קפיץ: שמעת את השיר?

נלי: מקסים. אבל אני כבר מכירה אותך, כשאתה שר שיר חנופה עם מילים יפות, זה רק בגלל שיש לך בקשות.

קפיץ: הפעם אין שום בקשה.

נלי: באמת?!

קפיץ: בעצם רק בקשה אחת קטנה

נלי: ידעתי!

קפיץ: אשמח לאכול ולהתחמם ליד האח, לספר איזה בדיחה, אבל קודם אני רוצה לבקש

ממך...

נלי: ארוחה?!

קפיץ: תני לי להגיד לך משהו מהבטן...

נלי: היא ריקה ומקרקרת? אני מצטערת.

קפיץ: לא חזרתי הנה סתם...

נלי: קר לך ואתה רעב- כמו כולם.

קפיץ: באתי מרחוק, כי רציתי לבדוק...

נלי: אם נשאר לי משהו מתוק?!

קפיץ: אוף! את לא מקשיבה, את כמו ביצה קשה!

נלי: אני ביצה קשה? איך אתה מעז לחזור ולבקש אוכל? כך סתם, בלי שום התנצלות?!

כאילו לא עשית שום טעות? איזה התנהגות! מצטערת, הזהרתי אותך שוב ושוב, שאם לא

תאסוף מזון, בחורף יהיה אסון! אז עכשיו אם לא אכפת לך, תסתלק! והפעם- הרחק!"

(סוגרת את החלון)

קפיץ: אבל לא באתי לבקש לאכול... רק רציתי שתסלחי לי על הכול... (פאזזה) אוף! איזה

נמלה עקשנית! הפעם זה סופי!! אני הולך ודי! לא צריך טובות! שלום ולא להתראות!!! (הולך)

נלי: (מציצה) ילדים, הוא הלך? ברוך שפטרנו! אפשר לחזור לסרוג בשקט. איזה צרצר מרגיז!

לרגע חשבתי שהוא חזר בשביל לבקש סליחה, הה! איזה בדיחה! קפיץ יודע לבקש רק דבר

אחד, אוכל אוכל ועוד אוכל! נכון ילדים? מה, לא? הוא לא בא לבקש אוכל? הוא בא להתנצל?

@ כל הזכויות שמורות ליערה רשף נהור, השימוש בטקסט זה מותנה בחתימת חוזה

אתם בטוחים? אם כך אני באמת ביצה קשה, גירשתי אותו ללא סיבה. אין לו מעיל, וגם לא כפפות, הוא בטח קופא מקור, אני מוכרחה למצוא אותו ולהגיד לו לחזור! אקח איתי את הצעיף, אם אין לו מעיל, זה עדיף. ילדים, ראיתם לאיזה כיוון הוא הלך? לשם? מעבר לאגם!? זה מסוכן, הקרח עלול להיסדק... כדאי שאמהר לפני שיתרחק!

(יוצאת, קפיץ נכנס ומנסה לחצות את האגם)

קפיץ: הכול קפוא, מכוסה קרח... קרררר... קפואאא... איזה קפורררר... אפילו האגם קפא מקור, לאט ובזהירות שהקרח לא ייסדק ואפול למים... לא מתחשק לי להפוך לשלגון בטעם לימון! (חוצה את האגם)

נלי: ילדים ראיתם את קפיץ? (נכנסת ומנסה לחצות את האגם) אוי לא, אצטרך לעבור, בזהירות, (מועדת) הא! הא! הצילו!!!! (נופלת אל מאחורי הקלעים)

חיות היער: קפיץ! קפיץ! נלי נפלה למים! הקרח באגם נסדק, היא טובעת...

קפיץ: נלי אמרה: "תסתלק, והפעם הרחק!" אבל אני לא יכול להתעלם מהצעקות! ילדים, מה לעשות!?

חיות היער: קדימה למה אתה מחכה, היא צריכה אותך...

קפיץ: אני מוכרח לחזור ולנמלה לעזור!

(קפיץ יוצא מהבמה, כעבור רגע קפיץ חוזר עם נלי, שנראית עייפה ורועדת מקור)

נלי: ק...קפיץ הצלת אותי... תודה

קפיץ: אין בעד מ...מה. אבל אם לא נמצא דרך להתחמם, הסוף יהיה רע.

נלי: הצעיף! הוא יחמם אותנו (מוציאה את הצעיף) זה הסוודר שזרקת לפח בקיץ שעבר!

קפיץ: באמת!? יש לו צמר נהדר! (מתעטפים)

נלי: (שתיקה) קפיץ... עלה לי איזה רעיון, מה אתה אומר, שפשוט תישאר?

@ כל הזכויות שמורות ליערה רשף נהור, השימוש בטקסט זה מותנה בחתימת חוזה

קפיץ: איפה?

נלי: כאן.

קפיץ: רעיון מצוין! אשתדל לא לעשות יותר מדי בלגן!

נלי: ואני אשתדל לפנות זמן למשחק!

קפיץ: הבטחה של חרק?

נלי: הבטחה של חרק!

(לוחצים "לחיצת חרקים")

נלי: יום אחד עוד יספרו עלינו לילדים, קפיץ. יקראו לסיפור "הצרצר והנמלה" ... זה יהיה

להיט! אני בטוחה! (יוצאת)

קפיץ: (מדמיין בחיור) הצרצר והנמלה ... (יוצא)

תמונה רביעית: אביב

(מעבר אביב, הגינה פורחת ויפה, נלי שרה: "איזה בוקר נהדר, אזמר לי עד מחר, השמש כל

היום מאירה כמו חלום, הגיע האביב פתאום...")

נלי: (מסדרת את הגינה לפתע מבחינה שהמשפך נעלם) קפיץ, ראית במקרה את המשפך

שלי?

קפיץ: מצטער, אולי הוא הלך להשקות גינה של מישהו אחר.

נלי: הנחתי אותו בדיוק כאן, זה ממש מוזר ... (מחפשת בכל מקום)

קפיץ: (מפהק וקורץ לילדים) אני חושב שאלך עכשיו לישון

נלי: לישון?! עוד לא אספנו מזון

קפיץ: נאסוף מחר, או יותר מאוחר

נלי: קפיץ, לא למדת את הלקח- "לך אל הנמלה עצל ראה דרכיה וחכם" ?

קפיץ: כן, אבל המצאתי פתגם משלי- "לך אל הנמלה עצל ראה דרכיה ושב בצל"

נלי: מצחיק מאוד. יש לי עוד המון עבודה ובלי המשפך אני אבודה... (יוצאת מהבמה לחפש

את המשפך שלה)

קפיץ: (מוודא שנלי יצאה, אז מכניס מכונה מוזרה עשויה גלגל אופניים, בקבוקים, קופסאות

וארגזים, עציץ ומשפך) נלי לא יודעת, אבל הכנתי לה הפתעה, כל הלילה עבדתי ללא

הפסקה, ששש... הנה היא מגיעה.

נלי: הוא לא בשום מקום... (נכנסת לבמה ומבחינה במכונה) קפיץ, מה זה הדבר הזה?

קפיץ: מיד תראי... (מסובב את הגלגל, מהמשפך יוצאים מים שמשקים את העציץ ומהקופסה

בוקעת מוסיקה.) הכנתי לך משקה עציצים ורדיו בו זמנית! כך תוכלי לשמוע מוסיקה, לרקוד

ולהשקות את העציצים ביחד.

נלי: לעבוד וגם לרקוד?! איזה רעיון גאוני! כל הכבוד!

קפיץ: עשיתי שימוש חוזר בחפצים, זה כל הסוד

נלי: קפיץ, זאת המתנה הכי יפה שמישהו הכין לי, (רוקדת) אני יכולה לרקוד ככה עד מחר.

קפיץ: (צוחק) את רוקדת נהדר!

נלי: (רוקדת) תודה קפיץ! תגיד, מאיפה בא לך הרעיון?

קפיץ: ראיתי אופניים מאחורי החצר, משפך ואדנית, וחשבתי לעצמי, אפשר לעשות מהם

משקה עציצים ורדיו בו זמנית!

נלי: (רוקדת) משקה עציצים ורדיו בו זמנית! להיט! (מפסיקה לרקוד) רגע, אמרת אופניים

מאחורי החצר!?

קפיץ: כן, למה?

נלי: האופניים שלי! (רצה לאחורי הבמה וחוזרת עם כידון אופניים מפורק) קפיץ!!! (נלי מתחילה לרדוף אחרי קפיץ.)

קפיץ: אבל... רגע... חכי... השתמשתי בחומרים ממחוזרים... הצילו!!!

שיר סיום- הצרצר והנמלה

בית ראשון:

"הצרצר והנמלה- משל מפורסם

אותו מכירים בכל העולם

הלקח בסיפור ברור וידוע

אותו נדקלם כל יום בשבוע:

פזמון:

רצוי לתכנן מראש צעדיך

אך גם למלא בשיר את חיך

לעבוד בחריצות כמה שאפשר

לצחוק בכל יום ולהיות מאושר

בית שני:

הצרצר והנמלה - סיפור די עתיק

על צמד שכנים מוזר ומצחיק

מוסר ההשכל תודו די חשוב

ביחד כולנו נשיר אותו שוב:

פזמון:

רצוי לתכנן מראש צעדיך

אך גם למלא בשיר את חיך

לעבוד בחריצות כמה שאפשר

לצחוק בכל יום ולהיות מאושר"

סוף